

vidt jeg ved, har man allerede i Sverige faaet vedtaget Love imod Aagerkarle-systemet. Det, som jeg vilde spørge den højtærede Justitsminister om, er da, hvorvidt man her i Landet har saadanne Love under Udarbejdelse, og hvorvidt man kan vente, at disse Love vil blive fremlagt paa Rigsdagen. Det er altsaa mit Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Ivar Berendsen: I Tilslutning til, hvad det ærede Medlem, som nylig talte, sagde om de særlige Museumsforhold her i København, hvori jeg fuldstændig slutter mig til ham, vil jeg minde den højtærede Minister, hvem dette angaar, om, at den Gang vi behandlede den nye Lønningslov for Museerne, havde jeg som Ordfører for mit Parti her i Tinget Lejlighed til detailleret at fremsætte Manglerne ved Besøgstiderne, og under Behandlingen af Lovforslaget — den højtærede Udvalgsordfører (Koføed) sidder foran mig og nikker, at det er rigtigt — var det en reel Aftale imellem den højtærede Minister og Udvalget, at disse Besøgstider skulde ændres og udvides, uden at der i den Anledning skulde paadrages Statskassen nogen Ekstraudgift.

Gerud Jensen: De Forhold, hvorunder vi for Tiden lever, er paa saa godt som alle Omraader ekstraordinære, og Aarsagen dertil er, ved vi alle, den Krig, der nu i over 2 Aar har raset og fremdeles raser udenfor vore Døre. Paa alle Omraader er Forholdene ekstraordinære. Vi har lovgivet ekstraordinært, Regeringen har administrativt truffet Foranstaltninger, som ogsaa i høj Grad maa kaldes ekstraordinære, og det er altsammen sket paa Grund af Krigen. Det vigtigste for Landet har herunder været, at der hos os iagttages en ubetinget, ligelig Neutralitet. Det har været det Alfa og Omega, som har præget alle disse Foranstaltninger, og alle vil vistnok indrømme, at det er ogsaa det, det i første Instans kommer an paa, og vi vil alle haabe, at det maa lykkes fremdeles at holde Landet udenfor Krigen. Men under alt dette ekstraordinære og for alle ukendte og uvante har det store Flertal af Landets Befolkning forstaaet, at man under saadanne Forhold paa forskellige Omraader maa taale og lide Savn. Det er noget, der ikke kan undgaas. Der er desværre enkelte, som har sat egen

Fordel over det Hensyn, de skylder Samfundet, og jeg synes, at paa saadanne Folk, der ikke undser sig for at sætte Fædrelandet i Fare for egen personlig Vindings Skyld, burde der tages ret haardt, ikke alene med klækkelige Bøder, men ogsaa med Fængsel.

De mange Foranstaltninger, der er truffet, har ramt alle Erhverv, ogsaa det Erhverv, hvortil jeg hører, nemlig Landbruget. Ogsaa vi har paa mange Maader følt de ekstraordinære Forhold. Der er under Krigen tjent store Penge, Formuer, kan vi sige, og det gælder vistnok alle Erhverv. Men naar det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) i sin Tale i forrige Uge anstillede Betragtninger over Landbruget, forekommer det mig, han var lidt langt ude. Han sagde blandt andet, at han havde talt med en Bankmand eller Formanden for et Pengeinstitut, hvad det nu var, der havde sagt til ham, at Pengene vælter ind fra Landet. Det er nu lidt stærke Ord at bruge: Folk, som har en stærk Indbildningskraft, kunde maaske mene, at det ligefrem er i Læssevis, Penge vælter ind, og det er let forstaaeligt, at Folk, der kun har ringe Begreb om, hvordan det gaar til i Landbruget — de mange i Byerne, som hver Dag ser, at Prisen paa Landbrugets Produkter er steget til en uhyre Højde, og som saa hører en saadan Udtalelse, som at Pengene vælter ind fra Landet —, maa faa den Opfattelse, at det er Landbruget, der særlig flourer. Og det er det ikke. Det vil jeg ved denne Lejlighed bestemt hævde. Jeg skal villigt indrømme, at det er gode Tider for Landbruget, særlig for det store Landbrug. Men det ærede Medlem, der brugte denne Vending i sin Tale, ved selvfølgelig ogsaa godt — han er, saa vidt jeg ved, Repræsentant ogsaa for Landbrugere —, at disse høje Priser, disse store Bruttoindtægter, som Landbruget tager ind, er, naar man ser Regnskabet efter, ikke saa gyldne, som man paa Forhaand skulde mene. Driftsudgifterne staar nemlig i godt Forhold til de store Bruttoindtægter, og Overskuddet bliver ikke nær saa stort, som mange vistnok mener.

Det ærede Medlem fra Rønne (Hauge), som ogsaa kom ind paa Betragtninger over disse Forhold, udtalte sig paa en anden Maade. Han sagde — det maa maaske være mig tilladt at oplæse det efter Fortrykket —: „De store Landejendomsbesiddere har utvivlsomt haft en betydelig forøget Gevinst, og Bondestanden har ogsaa i al Almindelighed tjent bedre under Kri-